

РЕШЕНИЕ

№ 836

гр. Стара Загора, 05.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, XIII–ТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Жения Иванова

при участието на секретаря Невена Иванова
като разгледа докладваното от Жения Иванова Гражданско дело №
20235530101091 по описа за 2023 година

Предявени са кумулативно обективно съединени иски с правно
основание чл.422, ал.1 ГПК във вр. с чл.6 ЗПФУР във връзка с чл. 9, ал.1
ЗПК и с правно основание чл. 422, ал.1 ГПК във връзка с чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че ищцовото дружество „Сити Кеш“ ООД
се снабдило със заповед за изпълнение по чл.410 срещу В. Ж. А., като в срока
по чл. 414 от ГПК длъжникът В. Ж. А. била депозирал възражение, което
обусловило интереса от предявяване на настоящите установителни иски по
реда на чл.422, ал.1 от ГПК.

Излагат следните обстоятелства, на които основават вземанията си:

В. Ж. А., ЕГН ***** била отправила искане за сключване на
договор за заем между нея и „Сити Кеш“ ООД, ЕИК 20253182. Искането било
попълнено собственоръчно от заемателя посредством сайта на заемотателя –
<https://credirect.bg>. Договорът за заем се сключвал съобразно законовите
разпоредби на Закона за електронната търговия, Закона за предоставяне на
финансови услуги от разстояние, Закона за електронния документ и
електронните удостоверителни услуги. Заемателят, съобразно установената
форма за кандидатстване от Заемотателя, бил предоставил своите лични
данни, актуална електронна поща, телефон за връзка, параметри на желания

заем (размер на главница и период на погасяване), едно лице за контакт, както и бил посочил желания начин за изплащане на отпусканата заемна сума. По този начин заемателят бил обективирал волята си, че желаел да сключи договор за паричен заем със „Сити Кеш“ ООД.

„Сити Кеш“ ООД, изпращал на посочената от заемателя електронна поща Общи условия, както и предоставял чрез своя сайт проект на договора за заем, съдържащи цялата необходима преддоговорна информация за искания от заемателя паричен заем. С натискане на бутон „Изпрати“ съгласно Общите условия заемателят бил приел така предоставените му условия във връзка с договора, което действие се считало за подписване на всяка страница на предоставените по описания по - горе начин документи съобразно чл. 10 от Закона за електронния подпис и електронните удостоверителни услуги ЗЕДЕУУ, и то при условията, при които последните му били предоставени. Съгласно чл. 10 от ЗЕДЕУУ електронното изявление било получено с постъпването му в посочената от заемателя информационна система.

Заемодателят потвърждавал сключването на договора за заем като изпращал на посочения от заемателя електронен адрес договор за паричен заем № 578876, заедно с погасителния план към него и Общите условия. Съгласно Общите условия, приети от заемателя, договорът за паричен заем влизал в сила от датата на изпращането му от заемодателя на заемателя (07-10-2021г.) и ставал задължителен и за двете страни.

Всички действия на потребителя можели да се проследят и от лог файла, част от електронното досие на клиента, от който файл се виждало кога и от къде било извършено всяко действие във връзка с кандидатстването за кредит през онлайн платформата.

Длъжникът не бил изпълнил задълженията си по договора и не бил заплатил дължимите суми. Длъжникът не бил погасил задълженията си по заема.

Искането до съда е постанови решение, с което да признае за установено, че В. Ж. А., ЕГН *****, дължи на „Сити Кеш“ ООД, ЕИК 20253182, следните суми:

- 79.68 лв. - дължима и неплатена главница по договор за паричен заем № 578876/07-10-2021г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното изпълнение на задължението;

- 59,24 лв. - дължима и неплатена законна лихва за забава за периода от 01-05-2022 г. до 01-12-2022 г.

Претендира направените разноси, както по заповедното, така и по исковото производство.

В законоустановения срок по чл.131 ГПК е подаден писмен отговор на исковата молба от процесуалния представител на ответницата, в който изразява становището, че предявените искове са неоснователни и недоказани при следните съображения:

Прави възражение за недействителност на Договор да заем №578876 от 07.10.2021 г., който нарушавал разпоредби от ЗПК.

За отпуснатия от ищцовото дружество заем от 800 лева и срок на погасяване 12 месеца била договорена възнаградителна лихва в полза на кредитора в размер на 40.05 % от стойността на заема. Лихвата по договора била възнаградителна за ползване на дадената парична сума. Договорената между страните годишна лихва в размер 40.05 % надхвърляла значително размера на законната такава, при определения от БНБ основен лихвен процент за 2021/2022г. и 10 пункта надбавка, поради което уговорката противоречала на добрите нрави и била нищожна. Съотнесени тези критерии и към клаузата с уговорения ГПР от 48.24 %, също обосновавали нейната нищожност. Посочените клаузи от процесния договор нарушавали принципа на справедливост и създавали условия за неоснователно обогатяване на ответника. В този смисъл заплащане на възнаградителна лихва в размер на 40.05 % годишно, което било близо до 50%, противоречало на добрите нрави. В процесния договор уговорените размери на фиксиран годишен лихвен процент по заема /ГЛП/ и годишен процент на разходите /ГПР/ многократно и значително надвишавали трикратния размер на законната лихва. От исковата молба не се установявало, не се и твърдяло наличие на обстоятелства, които да давали основание за очакване на завишен размер на вреди за заемотателя от неизпълнение задължения на заемателя. Следователно, уговарянето на възнаградителна лихва в размер неколkokратно над законната значително надхвърлял размера на действителните вреди.

На следващо място, в договора бил визиран годишен процент на разходите, като абсолютна процентна стойност – 48.24%. Не били посочени взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по

определения в Приложение №1 начин, каквото било изискването на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. Съобразно разпоредбата на чл.19, ал.1 ЗПК, ГПР изразявала общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредници за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Както в договора, така и в стандартния европейски формуляр за предоставяне на информация липсвала конкретизация относно начина, по който бил формиран посочения ГПР, което водило и до неяснота относно включените в него компоненти, а това от своя страна било нарушение на основното изискване за сключване на договора по ясен и разбираем начин (чл.10, ал.1 ЗПК). В договора било указано, че ГПР на заема не включвал възможни разходи, които заемателят можел да се наложи да заплати при неизпълнение на договорните си задължения, както и таксите, съгласно Тарифата за таксите на заемодателя. При липсата на данни за наличие на други разходи по кредита, можело да се направи извод, че единственият разход за потребителя била предвидената в договора възнаградителна лихва и при това положение, не ставало ясно как бил формиран ГПР от 48.24%, т.е. какво друго било включено в ГПР извън фиксирания годишен лихвен процент – 40.05%. Неясното определяне на ГПР било самостоятелно основание за нищожност на договора, съгласно чл.22 ЗПК.

По отношение вземането за неустойка: За договорите за потребителски кредит на общо основание и съгласно чл.24 ЗПК се прилагали правилата на чл.143 – 148 от ЗЗП. Макар и поместени в индивидуалния договор с ищцата, а не в общи условия към него, клаузите на контракта не били индивидуално уговорени по смисъла на чл.146, ал.2 ЗЗП. Касаело се до еднотипни договори за паричен заем, върху чието съдържание потребителят не можел да влияе и това било служебно известно на съда от множеството дела, по които били представени идентични контракти между същия заемодател и различни потребители.

В глава четвърта от ЗПК било уредено задължение на кредитора *преди сключване на договор за кредит* да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В съображение 26 от преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно договорите за потребителски кредити изрично

се сочи: „В условията на разрастващ се кредитен пазар е особено важно кредиторите да не кредитират по безотговорен начин или да не предоставят кредити без предварителна оценка на кредитоспособността, а държавите - членки следва да упражняват необходимия надзор с цел избягване на такова поведение и следва да приложат необходимите средства за санкциониране на кредиторите в случаите, в които те процедират по този начин“.

В този смисъл клауза, като уговорената в чл.11.1 от договора за паричен заем, според която се дължала неустойка в размер на 1068,57 лева при неизпълнение на задължението по чл.5 за осигуряване, в тридневен срок от датата на усвояване на заемната сума, на обезпечение чрез поръчителство на физическо лице, което отговаряло на определени условия, или банкова гаранция, се намирало в пряко противоречие с преследваната от директивата цел, транспонирана в ЗПК. На практика подобна уговорка прехвърляла риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на предварителна оценка платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и водила до допълнително увеличаване размера на задълженията. По този начин на длъжника се вменявало задължение да осигури обезпечение *след като кредита бил отпуснат*, като ако не сторил това дългът му нараствал, т.е. опасността от свръхзадължнялост се увеличавала. Замисълът на изискването за проверка на кредитоспособността на потребителя, както и изрично било посочено в чл.16 ЗПК, била тя да бъде извършена *преди* сключването на договора, съответно тогава да се поискала обезпечение въз основа изводите от проверката и едва след предоставянето му да се сключил договора за кредит.

На следващо място, неустойка за неизпълнение на задължение, което не било свързано пряко с претърпени вреди (нямало данни за ответника да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение) било типичен пример за неустойка, която излизала извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. Според т.3 от Тълкувателно решение №1/15.06.2010г. по т.д.№1/2009г. на ВКС, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, била тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

На последно място, по посочения начин се заобикалял законът - чл.33,

ал.1 ЗПК, който текст предвиждал, че при забава на потребител, кредиторът имал право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. С процесната клауза за неустойка в полза на кредитора се уговаряло още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение – недадено обезпечение, от което обаче не произтичали вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечавала вредите от това, че вземането нямало да може да бъде събрано от длъжника, но именно тези вреди се обезщетявали и чрез мораторната лихва по чл.33, ал.1 от ЗПК. Подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва било недопустимо и в този смисъл съдебната практика била константна.

Отделно от това следвало да се отбележи, че непредставянето на обещани обезпечения (когато същите са били реално очаквани от кредитора), съобразно разпоредбата на чл.71 ЗЗД, давало основание да се иска незабавно цялото задължение. В случая кредитора променял последиците от липса на обезпечение и вместо да санкционира с предсрочна изискуемост, той начислявал неустойка, чието плащане разсрочвал заедно с периодичните вноски. Това навеждало на извод, че нито една от страните не била имала реално намерение да се представя обезпечение или да се ползвали правата на кредитора по чл.71 ЗЗД, при непредставено обезпечение. Ако кредиторът бил държал да получи обезпечение е могъл да отложи даването на кредит, каквато била обичайната практика при предоставяне на обезпечени кредити. Дори да се приемело, че страните са допускали възможността исканите обезпечения да се предоставят и „неустойката“ да не се дължала, то това плащане не се явявало неустойка по смисъла на закона, а възнаграждение, дължимо под условие. Това било така, тъй като последиците от неизпълнението на „задължението“ да се предостави обезпечение, не били типичните последици от договорно неизпълнение, които законът предвиждал, а напротив – договорът продължавал да се изпълнява по първоначално заложен погасителен план, но при по – висока цена, прикрита като неустойка. Нещо повече, „неустойката“ била вписана в т.4.3., част III Разходи по кредита от Стандартния европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, а непредоставянето на обезпечение било посочено като условие, при което разходите по кредита могли да се повишат. Този факт бил индикация, че предоставянето на обезпечение било условие от което зависил размера на разходите по кредита, т.е. „неустойката“ се явявала разход

по кредита, а не обезщетение.

По изложените съображения, счита, че договор за паричен заем № 578876, сключен на 07.10.2021г., не отговарял на изискванията на чл.10, ал.1 и чл.11, ал.1, т.10 ЗПК с оглед което същият бил недействителен. Ответникът бил направил четири плащания по кредита.

Затова моли съда да приеме, че договорът е недействителен на основание чл. 22 ЗПК във вр. с чл. 10, ал. 1,2 ЗПК и чл. 11, ал. 1, т. 9, т. 10 и т. 11 ЗПК.

Прави възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение в заповедното и исковото производство. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищцовото дружество „Сити Кеш” ООД, редовно призовано, не изпраща представител. С депозирана молба по делото заявява, че поддържа предявените искове.

В съдебно заседание ответницата В. Ж. А., редовно призована, не се явява и не изпраща представител. Процесуалният ѝ представител е подал становище, с която заявява, че поддържа представения по делото писмен отговор.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във връзка с чл. 12 ГПК, намира за установено следното:

- Видно от приложеното ч. гр. д. № 100/2023г. по описа на Районен съд - Стара Загора, съдът е издал в полза на „Сити кеш” ООД срещу В. Ж. А. заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за сумите: 748,38 лева - главница по договор за паричен заем № 578876/07.10.2021г., 67,09 лева – възнаградителна лихва за периода от 07.10.2021г. до 07.10.2022г., 59,24 лева – лихва за забава за периода от 01.05.2022г. до 01.12.2022г. и законна лихва върху главницата, считано от 03.01.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и за разноските по заповедното производство – 25 лева – държавна такса и 50 лева – юрисконсултско възнаграждение. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК длъжникът е възразил срещу издадената заповед, поради което ищецът е предявил настоящите установителни искове за част горепосочените

вземания, предмет на издадената заповед, а именно за сумата 79.68 лв. - главница, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението и за сумата от 59,24 лв. - законна лихва за забава за периода от 01.05.2022 г. до 01.12.2022 г.

По делото не е спорно, а и от представените договор за паричен заем № 578876/07.10.2021г. (л.7 и сл.), се установява, че „Сити Кеш“ ООД се е задължило да предостави на В. Ж. А. заемна сума в размер на 800 лева, при годишен процент на разходите 48,24%, годишен лихвен процент 40,05 %, като общо задължение, включващо главница и договорна лихва, е посочена сумата от 1 019,43 лв. Кредитополучателят се е задължил да върне кредита на 12 месечни погасителни вноски, всяка от които от по 174 лева, в която освен главница, лихва, е включена и неустойка или общо сумата 2088 лева. Съгласно чл.6.6. от договора заемателят дължи на заемотателя неустойка в размер на 1068,57 лева, при непредоставяне на обезпечение в тридневен срок от усвояване на заемната сума: поръчител или банкова гаранция. Представен е и стандартният европейски формуляр.

От заключението на назначената от съда съдебно – счетоводна експертиза, неоспорено от страните, което съдът кредитира като пълно, ясно и компетентно изготвено, се установява, че на 07.10.2021г. от ищеца в полза на ответницата е наредено плащане по Изипей в размер на 800 лева, като тази сума е изплатена на ответницата още същия ден. Вещото лице е посочило, че съгласно счетоводната информация, представена от ищеца, неплатената главница по процесния договор възлиза на 748,38 лева, а заплатената общо сума по договора от ответницата възлиза на 939,75 лева, като вещото лице в табличен вид е посочило подробно как плащанията от ответницата са били отнасяни от ищеца счетоводно за погасяване на задължения по договора, включително за неустойки и за такси за просрочен кредит по договора.

При така установеното от фактическа страна, съдът, от правна страна, намира следното:

„Сити Кеш“ ООД представлява финансова институция по смисъла на чл. 3, ал.2 от ЗКИ, поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства (както е в конкретния случай). Това определя дружеството като кредитор по смисъла на чл. 9, ал. 4 ЗПК.

Ответницата не оспорва сключването на представения по делото договор за паричен заем и получаването на сумата – последният факт е установим и от заключението на ССЕ.

Основното възражение на ответницата е, че със заплатената от нея сума е погасена главницата по договора и че други суми по същия не дължи, тъй като договорът е нищожен, респ. отделни негови клаузи са нищожни, поради нарушаване на разпоредбите на ЗПК.

Видно от заключението на ССЕ ответницата е заплатила на ищеца по договора общо сумата от 939,75 лева.

Предвид горното, съдът намира, че с извършените от ответницата плащания общо в размер на 939,75 лева, същата е погасила изцяло дължимата договорна лихва в размер на 219,43 лева и частично главницата в размер на 720,32 лева. Следователно е останала непогасена част от главницата в размер на 79,68 лева от дванадесета вноска по договора с падеж 07.10.2022г.

Съдът не възприема довода на ищеца и отразеното от него в счетоводството му, че с платените от ответницата суми в общ размер от 939,75 лева са погасени частично сумите за главница, договорни лихви, неустойка и такси за извънсъдебно събиране на вземания, поради това, че клаузите, с които е уговорени неустойката и таксите са нищожни, по следните съображения:

Клаузите на чл. 6.5. и чл. 6.6 от договора за паричен заем, че се дължи неустойка, поради това че в 3-дневен срок от усвояването му заемателят не е представил на заемотателя едно от следните обезпечения: поръчител или банкова гаранция, са нищожни, тъй като с тях се предвижда обезщетение за неизпълнението на едно акцесорно задължение – недадено обезпечение, от което пряко обаче не произтичат вреди. Косвено вредите, чието обезщетение се търси с тази неустойка, са, че вземането няма да бъде събрано. На практика така се стига до кумулирана неустойка за забава, компенсаторна неустойка и иск за реално изпълнение, което е недопустимо. При това следва да се подчертае, че тези вреди са самопричинени, тъй като, ако има предварителна оценка, че е нужно обезпечение, за да се отпусне кредитът (заемът), той не би трябвало да се отпусне преди да се предостави обезпечението. В случая това изискване не е спазено и от неизпълнение на това задължение за предварителна оценка финансовата институция не може да черпи права за

себе си, за да изведе легитимен интерес да претендира описаната неустойка. Неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение, което не е свързано пряко с претърпени вреди, е типичен пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции (обезпечителна, обезщетителна и санкционна) и цели само и единствено постигане на неоснователно обогатяване, какъвто е настоящия случай и съответно клаузата, с която е уговорена е нищожна, поради противоречие с добрите нрави –чл. 26, ал.1 ЗЗД (т. 3 от Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009г., ОСТК, Р-74-2011, IV г.о.; Р-88-2010 г., I т.о.; Р-702-2008 г. II т.о.). Допълнителен аргумент за нищожността на клаузата, с която е уговорена тази неустойка може да бъде изведен и от Директива 2008/48/ЕО, доколкото в случая не е спорно, че заемодателят е финансова институция. От член 8, параграф 1 от Директивата в светлината на съображение 28 става ясно, че преди сключването на договор за кредит кредиторът е длъжен да направи оценка на кредитоспособността на потребителя, като при необходимост това задължение може да включва да се направи справка в съответната база данни. В този смисъл в съображение 26 се посочва, че в условията на разрастващ се кредитен пазар е особено важно кредиторите да не кредитират по безотговорен начин или да не предоставят кредити без предварителна оценка на кредитоспособността, а държавите членки следва да упражняват необходимия надзор с цел избягване на такова поведение и да приложат необходимите средства за санкциониране на кредиторите в случаите, в които те не процедират по този начин. Преддоговорното задължение на кредитора да направи оценка на кредитоспособността на кредитополучателя, доколкото цели да предпази потребителите от свръхзадлъжнялост и неплатежоспособност, допринася за постигането на целта на Директива 2008/48/ЕО, която се състои, както става ясно от съображения 7 и 9, в предвиждането в областта на потребителските кредити на пълна и наложителна хармонизация в редица ключови области, която се приема като необходима, за да се осигури на всички потребители в Съюза високо и равностойно равнище на защита на техните интереси и за да се улесни изграждането на добре функциониращ вътрешен пазар на потребителски кредити. В този смисъл и решение от 27 03. 2014 г. по дело С-565/12 на СЕС по повод преюдициално запитване от френски съд . Предвид това клауза, която предвижда, че се дължи неустойка при неосигуряване на двама поръчители или банкова гаранция, което задължение става изискуемо

след неизпълнение на договора за кредит, е в пряко противоречие с целта на Директивата. На практика такава клауза прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията. По този начин на длъжника се вменява задължение да осигури обезпечение след като кредита е отпуснат, като ако не го напри, дългът му нараства, тоест опасността от свърхзадлъжнялост на длъжника се увеличава. Целта е, ако има съмнение в платежоспособността на длъжника, първо да се поиска обезпечение и след предоставянето му да се да отпусне кредитът, която практика би съответствало на изискванията на Директивата. Задължение за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника преди отпускане на кредита произтича и от разпоредбата на чл.16 от Закона за потребителския кредит. Съдът има задължение да се придържа към Директивата при тълкуването на националния закон, като той следва да се тълкува изцяло във връзка и с оглед целите на директивата.

Нищожна са и уговорките, с които се предвиждат такси за извънсъдебно събиране на просрочено задължение. Макар вземанията да са наименувани „такси“, то срещу тези такси не се дължи никакво поведение, а точно обратно – изискуемостта на тези вземания следва автоматично от изпадане на длъжника в забава. Така както са уговорени тези „такси“ всъщност представляват неустойки. Съгласно императивната разпоредба на чл. 33, ал.1 ЗПК, при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата.

Неоснователно е обаче възражението на процесуалния представител на ответницата за нищожност на клаузата за договорна лихва, защото била 40.05 %, т.е. многократно надхвърляла законната лихва. Според актуалната съдебна практика на съставите на ОС – Стара Загора след като ГПР не надхвърля пет пъти законната лихва (както е в случая – 48,24 %), то уговорената договорна лихва не е нищожна.

Съдът не възприема и възражението за недействителност на целия договор, поради това, че е нарушена разпоредбата на чл. чл. 11, ал. 1, т.10 ЗПК. Действително е налице противоречива съдебна практика относно въпроса – дали за да е изпълнена разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т.10 ЗПК

следва да е посочен годишния процент на разходите по кредита като цифрово изражение и общата сума, дължима от потребителя, както е в случая или следва да бъдат посочени всеки един отделен разход по чл. 19, ал.1 ЗПК и § 1, т.1 от ДР към ЗПК, който се включва. Настоящият съдебен състав счита, че от тълкуването на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т.10 ЗПК не следва извода, че всеки един разход следва да бъде посочен, който се включва в ГПР. Вече когато в хода на производството се установи, че неправилно е посочен този процент и че в него не са били включени разходи, които е следвало да бъдат включени, тогава в зависимост от конкретиката на случая следва да се преценява дали е налице недействителност на договора - чл. 22 ЗПК (в случая по делото не се установи това) или на клаузата, с която е уговорен ГПР – чл. 19, ал. 5 ЗПК (в случая ГПР е 48.24%, т.е. не надвишава петкратния размер на законната лихва).

Предвид гореизложеното, следва, че искът за установяване съществуване на вземане на ищеца за главница в размер на 79,68 лева следва да бъде уважен изцяло, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда – 03.01.2023 г. до окончателното ѝ изплащане. Доколкото видно от погасителния план, обективизиран в договора, падежът на последната частично неплатена вноска за главница е бил 07.10.2022 г., а видно от ССЕ останалите суми за главница са били платени и преди падежите им, следва, че ответницата е изпаднала в забава на 08.10.2022г., поради което от тази дата се дължи обезщетението за забава, а не от претендираната от ищеца такава – 01.05.2022г. Предвид това и след служебно изчисление, обезщетението за забава в плащането на главница от 79,68 лева за периода от 08.10.2022 г. до 01.12.2022г. (крайната дата, посочена от ищеца) възлиза на сумата от 1,22 лева и в този размер следва да бъде уважен иска за мораторна лихва и отхвърлен над сумата от 1,22 лева до пълния претендиран размер от 59,24 лева.

Относно разноските: Направените от ищеца разноски са 25 лева за ДТ, 100 лева - възнаграждение за вещо лице и 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, определено от съда на основание чл. 25, ал.1 от НЗПП. С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал.1 ГПК ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца направените по делото разноски, които съразмерно с уважената част от искове, възлизат на сумата от 131,02 лева. С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал.3 ГПК ищецът следва да

бъде осъден да заплати на ответницата направените по делото разноси за процесуално представителство, които съразмерно с отхвърлената част от искове, възлизат на сумата от 167,06 лева. Ответницата не е заплатила определения ѝ депозит за вещо лице, въпреки че съдът я е задължил с протоколно определение, поради което съдът не взема предвид тази сума при присъждането на разноските.

С оглед приетото ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, съдът по исковото производство по чл. 422 ал. 1 ГПК дължи произнасяне и по разноските по заповедното производство, като съгласно указанията, дадени в т. 12 от ТР, това следва да стане с осъдителен диспозитив. Ето защо, ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца и направените разноси по заповедното производство в размер на 43,67 лева, съразмерно с уважената част от исковите, а ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответницата за процесуално представителство в заповедното производство сумата от 167,06 лева, съразмерно с отхвърлената част от исковите.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на В. Ж. А., ЕГН *****, с постоянен адрес: *********, **съществуването на вземанията на „СИТИ КЕШ” ООД, ЕИК 202531869**, със седалище и адрес на управление: гр. С., район Средец, ул. Славянска № 29, ет.7, **за следните суми: сумата в размер на 79,68 лева – неплатена главница по договор за паричен заем № 578876/07.10.2021г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 03.01.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата в размер на 1,22 лева – лихва за забава за периода от 08.10.2022 г. до 01.12.2022г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 100/2023г. по описа на РС – Стара Загора, като ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 422, ал.1 ГПК във връзка с чл. 86, ал.1 ЗЗД над размера от 1,22 лева до пълния претендиран размер от 59,24 лева и за периода от 01.05.2022г. до 07.10.2022г. вкл., като неоснователен.**

ОСЪЖДА В. Ж. А., ЕГН *****, с постоянен адрес: *******, да заплати на „СИТИ КЕШ” ООД, ЕИК 202531869**, със седалище и адрес на управление: гр. С., район Средец, ул. Славянска № 29, ет.7, **сумата от 131,02 лева** - разноси по настоящото дело и **сумата от 43,67 лева** – разноси по ч.гр.д. № 100/2023г. по описа на РС – Стара Загора, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „СИТИ КЕШ” ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление: гр. С., район Средец, ул. Славянска № 29, ет.7, **да заплати на В. Ж. А., ЕГН *******, с постоянен адрес: *******, сумата от 167,06 лева** - разноси по настоящото дело и **сумата от 167,06 лева** – разноси по ч.гр.д. № 100/2023г. по описа на РС – Стара Загора, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване пред ОС – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____